

Læsning:

Epistlen skriver apostlen Paulus i sit første brev til korintherne:

Jeg taler til jer som forstandige mennesker. Døm selv om det, jeg siger.
Velsignelsens bæger,
som vi velsigner,
er det ikke fællesskab med Kristi blod?
Brødet, som vi bryder,
er det ikke fællesskab med Kristi legeme? Fordi der er ét brød,
er vi alle ét legeme,
for vi får alle del i det ene brød.

Første Korintherbrev 10,15-17

Læsning: *Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:*

Den første dag under de usyrede brøds fest kom disciplene hen til Jesus og spurgte:

»Hvor vil du have, at vi skal forberede påskemåltidet til dig?«

Han svarede:

»Gå ind i byen til den og den, og sig til ham: Mesteren siger:

Min time er nær; hos dig vil jeg holde påskemåltidet sammen med mine disciple.«

Og disciplene gjorde, som Jesus havde pålagt dem, og forberedte påskemåltidet.

Da det blev aften, satte han sig til bords med de tolv.

Og mens de spiste, sagde han:

»Sandelig siger jeg jer: En af jer vil forråde mig.«

De blev meget bedrøvede og begyndte én efter én at spørge ham:

»Det er vel ikke mig, Herre?«

Han svarede dem:

»Det er ham, som med hånden dyppede i fadet sammen med mig, der vil forråde mig.

Menneskesønnen går bort, som der står skrevet om ham, men ve det menneske, som
Menneskesønnen forrådes af.

Det var bedre for det menneske, om det aldrig var født.«

Judas, som forrådde ham, spurgte:

»Det er vel ikke mig, Rabbi?«

Han svarede ham:

»Du sagde det selv.«

Mens de spiste, tog Jesus et brød, velsignede og brød det, gav sine disciple det og sagde: »Tag det og spis det; dette er mit legeme.«

Og han tog et bæger, takkede, gav dem det og sagde:

»Drik alle heraf; dette er mit blod, paktens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse.

Jeg siger jer:

Fra nu af skal jeg ikke drikke af vintræets frugt, før den dag jeg drikker den som ny vin sammen med jer i min faders rige.«

Og da de havde sunget lovsangen, gik de ud til Oliebjerget.

Matthæusevangeliet 26,17-30

Prædiken

Det er i dag skærtorsdag.

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

Amen!

Vi indledte jo påsken i søndags med indtoget i Jerusalem. Jeg prædikede over det mod og den beslutsomhed, som Jesus havde, da han red ind i Jerusalem – vel vidende, at han red sin egen død i møde.

Havde dette dette været en helt normal skærtorsdag, ville vi have spist et påskemåltid sammen ovre i Længen efter gudstjenesten.

Men det er ikke normale tider, og vi kan ikke samles til et fælles måltid mad – ligesom vi heller ikke har altergang her i kirken.

Jeg håber, I husker, at jeg gerne kommer hjem til jer og holder nadver, hvis I ønsker det.

Nej – i dag er det skærtorsdag uden fællesspisning, og derfor har jeg valgt at fokusere lidt anderledes, end jeg plejer. Jeg vil tale om Judas.

I dag var dagen, da Jesus spiste og drak med disciplene for sidste gang. Og mens Jesus er helt på det rene med, hvad der skal ske, nærer disciplene ingen mistanke. De hygger sig, glæder sig over den gode mad og ser frem til påskefesten i Jerusalem, som de tror, de skal deltage i.

Jesus ved, at en af disciplene vil forråde ham. Han ved også, hvem det er. Alligevel gør han ikke et stort nummer ud af det. Han bortviser ikke Judas – som jeg ville have gjort, hvis jeg var i Jesus' sandaler. Og han får heller ikke de øvrige disciple til at tage parti imod Judas.

Tvært imod: Judas sidder til bords sammen med resten af flokken. Han dypper sit brød i sovsen sammen med Jesus. Og ligesom alle de andre spørger han: ”Det er vel ikke mig, der skal gøre dette mod dig?”

Ved Judas på dette tidspunkt, at han vil svigte sin Herre og bedste ven?

Jeg er ikke sikker.

Måske ved han det først selv, da Jesus peger ham ud i flokken.

For sådan er det jo ofte med os mennesker. Vi kan have alle mulige tanker: syndige og fromme; gode intentioner og ideer om, hvordan vi kan snyde eller true os til fordele - alt sammen i en stor, rodet blanding.

Og så længe vores tanker forbliver inde i hovedet på os selv og ikke kommer ud i munden eller i hånden – så er tankerne vores. Så kan ingen bebrejde os, hvad vi forestiller os.

Men nogle gange skal der ikke meget til, før vi realiserer dem. Det kan bare være ganske få ord fra en, vi stoler på – og så er vi allerede sat i gang.

Tænk på, hvor meget vi kan præge vores medmennesker – bare ved at sætte ord på det, de går og ønsker sig.

Måske var det først, da Jesus fortalte Judas om det forestående svigt, at Judas besluttede sig. Eller blev klar over, at han havde taget beslutningen.

Nogle mener, at Judas var psykopat og derfor var helt ligeglad med Jesus. Det kan vi afvise. For Judas kunne ikke leve med, hvad han havde gjort mod Jesus. Efter at soldaterne havde arresteret

Jesus, gik Judas ud og hængte sig. Det er, hvad Jesus refererer til ved måltidet, når han siger: ”Ve det menneske, som Menneskesønnen forrådes af.

Det var bedre for det menneske, om det aldrig var født.”

Et menneske, der pines så meget over det, han har forvoldt andre, er ikke psykopat.

Andre mener, at Judas spillede en bevidst og aktiv rolle i Guds plan. Den gik nemlig ud på, at Jesus skulle arresteres og pines, før han led den forfærdelige død på korset. Og for at det kunne gå så galt, måtte en ’Judas’ gøre sin pligt.

Vi kan også afvise denne mulighed. Det ville nemlig kræve, at Judas kendte planen – og gjorde han det, ville han have været klar over, hvad der skete med Jesus om fredagen.

Det er helt tydeligt, at Judas intet vidste – og derfor kan han muligvis have været Guds redskab, men han var ikke vidende herom.

Judas var bare et helt almindeligt menneske. Han var grådig, og han ville gerne have de 30 sølvpenge, som de romerske besættelsestropper lovede ham. Og i et kort øjeblik fristelse giver han efter og sælger sin bedste ven.

For sådan er vi mennesker. Vi lader os lokke. Og vi gør dumme eller syndige ting. Vi handler hurtigt og unde tanke på konsekvenserne. Og så – når det er gået galt omkring os – så angrrer vi. Men det er ofte for sent.

Når vi på den måde er ansvarlige for ulykker, skuffelse og sorg eller for at såre andre mennesker – så kan det være svært at smøge af sig. Skyldfølelsen kan knuge os. Ja, den kan endog få os til i trods eller stolthed at gøre endnu flere dumheder for at dække over vores fejl.

Den dårlige samvittighed kan ride os som en mare – og intet kan reparere situationen for os, før vi har undskyldt så godt og så meget vi kunne over for dem, vi gjorde ondt.

Men når man som Judas har sendt et andet menneske på korset – og dermed i døden – er der ikke mere nogen at undskylde til. Så står man alene tilbage med smerten og angeren og kan ikke undskylde sig selv.

Så er man sømmet fast på sit eget kors af skyld og skam.

Judas kunne ikke finde mod til at leve videre med sig selv. Og han havde ingen, der kunne hjælpe ham med det.

Vi kan læse evangelierne, og dér kan vi se, at Jesus vidste, hvordan Judas ville forråde ham. Og alligevel spiste han med Judas. Ja, han dypede oven i købet brødet i samme fad som den svigefulde.

At spise sammen har alle dage været det vigtigste tegn på venskab. I det gamle Norden var det skik og brug, at man bød fremmede noget at drikke med en bid brød og nogle korn salt, når de gæstede gården.

”Vi er venner, for vi spiser sammen,” synes budskabet at have været.

Sådan har det været i mange kulturer. Man spiser ikke med sine fjender.

Hvorfor bortviste Jesus ikke forræderen?

Det var, fordi han efterlevede det, han prædikede for andre. Han tilgav, når nogen gjorde ham ondt. Og derfor kunne han også tilgive Judas.

Jesus bar ikke nag til Judas. Han havde tilgivet på forhånd – det må have været sådan, for ellers ville Jesus ikke have siddet til bords med denne svage sjæl.

Jesus har set, hvad der rørte sig i Judas. Han har set begæret og længslen efter de materielle værdier. Han har også vidst, at vi mennesker er svage sjæle, der giver efter for vores ønsker og først bagefter fortryder.

Men det gjorde ham ikke vred.

Vi kan ikke lide at sige det højt – eller indrømme det over for os selv. Men når vi skal være helt ærlige, har vi mere til fælles med Judas end med Jesus.

Vi svigter – og selvom vi helst lukker øjnene for det, er vi både egoistiske og selvglade.

Skal vi skamme os?

Tja – måske ville det være på sin plads. Men det ville nok ikke ændre noget.

Den gode nyhed er derfor, at Jesus kender os. Han ved nøjagtig, hvad vi rummer på godt og ondt. Og han vil alligevel gerne følges med os.

Ja – han vil gerne spise med os.

For hver eneste gang vi har altergang, er Han til stede i brødet og vinen.

Så når vores impulsive natur fører os på afveje, og når vores menneskelige drifter fjerner os fra den vej, vi ved er den rette, så kan vi være trygge ved, at Vorherre selv følger med og trækker i os for at få os tilbage på sporet. Og lykkes det ikke, før vi har nedkaldt ulykker over os selv og andre – ja, så er tilgivelsen mulig for den, som angrer.